

з обліком грошових коштів, які є складовою діяльності підприємства. Ефективність організації обліку грошових коштів забезпечить раціональний розподіл та використання грошових коштів, а тим самим успішну фінансову діяльність підприємства. У зв'язку із орієнтацією національних стандартів бухгалтерського обліку на положення Міжнародних стандартів фінансової звітності, нестабільністю законодавства та розвитком зорієнтованої на міжнародне співробітництво економіки, саме операції щодо ведення обліку грошових коштів та розрахунків підлягають найбільшим змінам. А за для цього насамперед потрібно адаптувати національні положення до міжнародних стандартів та впровадити новітні методи, що дозволить значно покращити організацію та ведення бухгалтерського обліку грошових коштів, знизить ризики помилок і дозволить підвищити ефективність роботи підприємств в цілому.

Література.

1. Господарський кодекс України станом на 20.09.2015 року.
2. Гушу Д. Облік грошових коштів: проблеми та шляхи їх вирішення [Електронний ресурс] / Д. Гушу. – Режим доступу : <http://conf-cv.at.ua/forum/83-811-1>.
3. Садовська І. Б. Бухгалтерський облік [Електронний ресурс] / І. Б. Садовська, Т. В. Божидарнік, К. Є. Нагірська. – Режим доступу : <http://pidruchniki.com>.
4. Табалюк А. С. Актуальність проблеми організації обліку грошових коштів [Електронний ресурс] / А. С. Табалюк. – Режим доступу : <http://eztuir.ztu.edu.ua>.

МЕТОДИ ОБЛІКУ ОСНОВНИХ ЗАСОБІВ, ПЕРЕВАГИ І НЕДОЛІКИ

Шудра М. Ю., студентка

Науковий керівник: Хорошилова І. О., к. е. н., доцент

Харківський національний автомобільно-дорожній університет

В наш час найвагоміше місце в господарській діяльності підприємства належить основним засобам, оскільки їх частка дає можливість оцінити рівень забезпеченості фінансової діяльності суб'єктів господарювання необхідними умовами. В обліку основних засобів застосовують різні методи. Їх різноманіття зумовлює потребу

в розгляді їх сутності, переваг і недоліків. Питання вдосконалення методів обліку основних засобів вивчали такі вчені, як: Лінник В.Г., Зюкова М.М., Задорожній З. та ін.[4], проблеми нарахування амортизації на основні засоби та перспективи їх вирішення, знайшли певне відображення у роботах Орлова П., Орлова С., Онишка Д., Мурашко О. та інших вітчизняних учених-економістів[3].

Реформування бухгалтерського обліку в Україні на основі Національних положень(стандартів) бухгалтерського обліку, що відповідають вимогам ринкової економіки та міжнародним стандартам бухгалтерського обліку, привело до суттєвих змін в обліку основних засобів. В опублікованих нормативних актах – Плані рахунків, затверджену наказом МФУ від 30 листопада 1999 р. № 291 із змінами та доповненнями; Інструкції про застосування Плану рахунків, затвердженій МФУ від 30 листопада 1999 р.; П(С)БО 7 «Основні засоби» - не охоплено всіх без винятку питань, які виникли у зв'язку з реформуванням обліку основних засобів та їх зносу. У зв'язку з реформування у практичній діяльності виникають проблеми, що стосуються обліку та амортизації основних засобів [1].

З моменту введення нового Плану рахунків і Національних стандартів, за якими підприємства України ведуть бухгалтерський облік, пройшло немало часу і це дало змогу виявити їх переваги та недоліки. Серед недоліків можна виділити:

- низка стандартів, зрештою, як і більшість законів в Україні, написані важкодоступною мовою і є не досить зрозумілими;
- велику трудомісткість трансформаційних процесів;
- в опублікованих нормативних актах не охоплено без винятку питань, які виникли у зв'язку з реформуванням обліку основних засобів;

- амортизація по основних засобах починає нараховуватися в бухгалтерському обліку з наступного місяця після введення їх в експлуатацію.

У зв'язку із зазначеним, передостанній абзац п.29 П(С)БО 7 треба викласти в такій редакції: «Нарахування амортизації починається з місяця, наступного за місяцем, у якому об'єкт основних засобів було введено в експлуатацію» [2].

До переваг можна зарахувати:

1. Зрозумілість вітчизняного обліку для іноземних інвесторів.
2. Регламентация основних ділянок обліку окремими положеннями, які дають змогу при його веденні використовувати

різні варіанти й кожному підприємству обирати найефективніші для нього методи.

3. Узгодженість Плану рахунків з фінансовою звітністю.

Важливу роль при амортизації основних засобів відіграє вибір методу нарахування амортизації. Найбільший вплив на вибір методу нарахування амортизації у практичній діяльності справляють такі фактори:

- 1) вплив на собівартість продукції й вартість засобів у звітності;
- 2) простота (складність) методу та можливість його застосування;
- 3) кваліфікація працівника, уповноваженого вирішувати це питання;
- 4) наявність корпоративної політики у сфері нарахування зносу [4].

В питанні вибору методу нарахування амортизації пропонуємо виходити з двох позицій :

- 1) принцип обачності;
- 2) очікуваний спосіб отримання економічних вигід від використання об'єктів.

Основні засоби умовно можна поділити на 2 типи:

- а) безпосередньо зайняті у виробництві, допоміжні та обслуговуючі ;
- б) інші основні засоби, які переважно становлять інфраструктуру підприємства [4].

Стосовно першого типу об'єктів, то для всіх основних засобів, щодо яких є можливість достовірно та з мінімальними витратами визначити обсяг виробленої продукції, застосовується виробничий метод.

До другого типу основних засобів зараховано специфічні об'єкти, які можуть не брати безпосередньої участі у виробничому процесі, їх фактичну потужність важко визначити, та вони не становлять питому частину основних засобів на підприємствах (крім сільськогосподарських). До цієї групи пропонуємо застосовувати прямолінійний метод [2].

Наступним моментом, який впливає на величину нарахованої амортизації, є визначення строку корисного використання.

Надана свобода в цьому питанні призводить до того, що для однакового об'єкта на різних підприємствах такий строк може суттєво відрізнятись. Дослідження процесу нарахування амортизації в інших країнах свідчить, що прогресивним підходом є законодавчий

поділ основних засобів на групи із встановленням строків корисного використання.

Іншим ключовим моментом є визначення ліквідаційної вартості основних засобів.

Ліквідаційну вартість доцільно розраховувати лише для об'єктів, що знаходяться на рахунках 103, 104, 105 та мають у своїй структурі суттєву однорідну складову (метал, будівельні конструкції і т.д.).

Нарахування амортизації основних засобів у податковому обліку залишається без змін, а в бухгалтерському обліку зміни є суттєвими.

Значною мірою це пояснюється визначеннями поняття «амортизація» в податковому законодавстві і в бухгалтерському обліку.

За П(С)БО 7, амортизація – систематичний розподіл вартості, яка амортизується, необоротних активів протягом строку їх корисного використання (експлуатації) [1].

Ще однією проблемою є те, що первинна облікова інформація про наявність, капітальний ремонт та інші операції щодо основних засобів відображається в численних спеціалізованих регістрах, постійні реквізити яких тотожні. Це не сприяє якісному веденню обліку, збільшує трудомісткість опрацювання та відображення інформації, створює певні труднощі у формуванні документообігу й забезпеченні необхідними видами бланків [2].

Висновки. Підсумовуючи вищезазначене вважаємо, що необхідно на законодавчому рівні відмовитися від нарахування амортизації основних засобів у бухгалтерському обліку за податковим законодавством.

Також первинна облікова інформація про наявність, капітальний ремонт та інші операції щодо основних засобів відображається в численних спеціалізованих регістрах, постійні реквізити яких тотожні. Здійснивши ряд модифікацій, можна одержати компактну конструкцію практично універсальної форми типу «Інвентарна картка – акт обліку руху основних засобів», що сприятиме не тільки зниженню трудомісткості облікових робіт і скороченню документообігу, а й посиленню контролю завдяки підвищенню рівня інформативності й наочності документів.

Також необхідно відзначити, що теоретичні і практичні засади організації обліку основних засобів необхідно удосконалювати через збільшення управлінських можливостей та пристосовування до практичних потреб користувачів. Правильно побудований облік

основних засобів і, як наслідок, різнобічне використання облікової інформації, має сприяти ефективному управлінню виробничою діяльністю підприємства, а також проведенню обґрунтованої зваженої інвестиційної політики щодо них.

Література.

1. Положення (стандарт) бухгалтерського обліку 7 «Основні засоби», затверджене наказом МФУ від 27.04.2000 р. № 92 із змінами і доповненнями від 11.12.2006 р. № 1176.
2. Власюк Г.В., Зиміна О.І. Шляхи вдосконалення основних засобів // Держава та регіони. – 2008. - № 4. – С. 32-36.
3. Муріна Т.С. Шляхи ефективності використання основних засобів на промисловому підприємстві // Держава та регіони. – 2007. - № 6. – С. 387-390.
4. Панасенко А.П. Проблеми основних засобів у бухгалтерському обліку // Держава та регіони. – 2008. - №3. – С. 407-410.